

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců Mgr. Václava Trajera a Ing. Mgr. Martina Bruse v právní věci **žalobkyně: I. L.**, nar. „X“, bytem „X“, zastoupené JUDr. Dagmar Csonkovou, advokátkou, se sídlem Československé armády 2168, Louny, proti **žalovanému: Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, v **řízení o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 9. 10. 2012, č. j. 11105/12-1100-505275,**

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 9. 10. 2012, č. j. 11105/12-1100-505275, **se pro nezákonnost z r u š u j e** a věc **se v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je p o v i n e n** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 7.800 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou podanou prostřednictvím své právní zástupkyně v zákonem stanovené lhůtě domáhala zrušení rozhodnutí Finančního ředitelství v Ústí nad Labem (dále jen „původní žalovaný“) ze dne 9. 10. 2012, č. j. 11105/12-1100-505275, jímž byl na základě odvolání žalobkyně změněn platební výměr Finančního úřadu v Lounech (dále jen „správce daně“) ze dne 14. 3. 2012, č. j. 22700/12/201922500384. Tímto platebním výměrem správce daně podle zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění účinném do 31. 12. 2008 (dále jen „zákon o daních z příjmů“), a podle § 147, § 139, § 98 a § 145 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), vyměřil žalobkyni podle pomůcek daní z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2008 ve výši 66.390 Kč. Původní žalovaný napadeným rozhodnutím změnil výrokovou část platebního výměru

tak, že nahradil text „§ 98 a § 145“ textem „§ 92“ a slova „podle pomůcek“ slovem „dokazováním“. Žalobkyně v žalobě současně požadovala náhradu nákladů soudního řízení.

Na tomto místě soud podotýká, že dne 1. 1. 2013 vstoupil v účinnost zákon č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o finanční správě“), kterým byla zrušena všechna finanční ředitelství, včetně Finančního ředitelství v Ústí nad Labem. Podle § 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), ve spojení s § 5, § 7 písm. a) a § 20 odst. 2 zákona o finanční správě od 1. 1. 2013 přešla působnost z Finančního ředitelství v Ústí nad Labem na Odvolací finanční ředitelství, které se tak bez dalšího stalo žalovaným.

V žalobě žalobkyně namítla, že původní žalovaný je ve svém rozhodnutí nesprávně označen, jeho správné označení má být Česká republika – Finanční ředitelství v Ústí nad Labem. Napadené rozhodnutí tedy vydal neexistující subjekt, a podle žalobkyně je tedy otázkou, zda se nejedná o rozhodnutí nicotné.

Žalobkyně uvedla, že daň byla stanovena v rozporu s právními předpisy a napadené rozhodnutí je nezákonné. Popsala, že se svým manželem prodala spoluvlastnický podíl na domě č. p. „X“ [*správné č. p. je „X“, pozn. soudu*] v ulici „X“, ležícím na pozemku parc. č. 1151, včetně spoluvlastnického podílu na tomto pozemku, obojí v katastrálním území Louny (dále jen „dům č. p. „X““), s právními účinky vkladu ke dni 12. 2. 2008. Žalobkyně užívala v tomto domě byt č. 6 od roku 2003 jako nájemce, později odkoupila podíl na domě a byt č. 6 užívala na základě dohody podílových spoluvlastníků. Podle názoru žalobkyně měl být příjem z prodeje nemovitosti osvobozen od daně z příjmů podle § 4 odst. 1 písm. a) zákona o daních z příjmů. Žalobkyně konstatovala, že pojem byt není v zákoně o daních z příjmů definován a je nutné jej vyložit s odkazem na aktuální judikaturu (rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 26 Cdo 3824/2008) jako soubor místností, který je určen k trvalému bydlení, nikoli pouze jako byt vedený jako jednotka v katastru nemovitostí. Současně poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 7 Afs 85/2008 a zdůraznila, že byt je třeba chápat v materiálním slova smyslu. Daňový subjekt nemůže být podle žalobkyně trestán za to, že zákonodárce nedefinoval přesně pojem užívaný v daném zákoně. Žalobkyně prodala stejný soubor místností, které předtím koupila od města, a protože splnila lhůtu uvedenou v § 4 odst. 1 písm. a) zákona o daních z příjmů, měl být příjem z prodeje této nemovitosti od daně z příjmů osvobozen.

Podle žalobkyně je pro posouzení věci podstatné užívání předem určeného bytu bez ohledu na právní formu vlastnictví. Připomněla, že ve smlouvě o společném užívání domu se všichni spoluvlastníci dohodli, že každý spoluvlastník bude užívat určený byt, a nikoli byty cizí. Ve vazbě na tuto smlouvu získal nový nabyvatel při prodeji spoluvlastnického podílu na domě k užívání pouze předem určený byt obývaný žalobkyní a nemohl se stát uživatelem poměrné části jiných bytů. Žalobkyně proto tvrdila, že došlo k prodeji bytu v širším slova smyslu. K tomu odkázala na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 20 Cdo 5383/2008, sp. zn. 26 Cdo 696/2005, sp. zn. 22 Cdo 2104/99, sp. zn. 20 Cdo 1653/98 a sp. zn. 3 Cdon 59/96. Podle názoru žalobkyně je třeba v případě podílového spoluvlastnictví nemovitosti s přesně určeným způsobem užívání konkrétního bytu pro každého spoluvlastníka vykládat pojem vlastnictví bytu pro účely zákona o daních z příjmů v širším smyslu, tj. že i tento spoluvlastník má vlastní byt a prodej tohoto bytu, byť se formálně jedná o prodej spoluvlastnického podílu, by měl být osvobozen od daně z příjmů.

Žalobkyně uvedla, že splnila časovou podmínku užívání bytu, neboť měla v bytě č. 6 v předmětné nemovitosti bydliště více než dva roky před prodejem. Úmyslem zákonodárce bylo podle žalobkyně osvobodit prodeje, které nespádají pod pojem spekulativní, k čemuž měly sloužit lhůty stanovené v § 4 odst. 1 písm. a) a b) zákona o daních z příjmů. K tomu žalobkyně poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 Afs 20/2011. Podle žalobkyně by bylo ekonomicky nelogické a právně nepřipustné, aby byly zdaněny převody spoluvlastnických podílů k nemovitostem, ve kterých má daňový subjekt bydliště více než dva roky, zatímco v případě, že by ze stejné nemovitosti byly těsně před prodejem účelově vyčleněny byty jako samostatné jednotky, byl by převod těchto bytů od daně osvobozen. Takový výklad zákona by byl proti vlastnímu záměru zákonodárce a vedl by k nepřipustné diskriminaci jedné formy vlastnictví a vnucování formy jiné (srov. nálezn Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 686/05). Žalobkyně nesouhlasila s názorem správce daně, který k tomuto uvedl, že každý si má střežit svá práva. Tento názor by podle žalobkyně vedl k účelovému měnění vlastnických vztahů k nemovitostem pouze z daňových důvodů. Žalobkyně konstatovala, že není možné zdaňovat takové převody nemovitostí, kterým se lze naprosto legálně vyhnout, a to čistě formálním způsobem.

Podle žalobkyně se v dané věci jedná o složitou problematiku, která přináší mnoho výkladových možností ohledně zdanění prodávaného spoluvlastnického podílu. Žalobkyně upozornila na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 Afs 24/2005 o nutnosti použít v případě rovnocenně přesvědčivých výkladů ten, který je vůči daňovému subjektu mírnější. Současně by měl být preferován samotný smysl a účel zákona nad jeho ryze gramatickým výkladem, jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 Afs 20/2011. Žalobkyně shrnula, že pouhá právní forma vlastnictví bytu jako spoluvlastnického podílu na nemovitosti se současnou dohodou spoluvlastníků o užívání konkrétního bytu, nemůže být překážkou pro přiznání osvobození, neboť se de facto jedná o skutečné vlastnictví bytu, který nemůže k bydlení využívat nikdo jiný. Žalobkyně dodala, že se stala vlastníkem podílu na nemovitosti na základě nabídky města Louny a neměla žádnou možnost donutit město k vyčlenění samostatných bytových jednotek. Neměla tedy možnost ovlivnit formu vlastnictví nemovitosti, a proto považovala za zjevně diskriminační, že jí při následném prodeji nebylo přiznáno osvobození podle § 4 zákona o daních z příjmů.

Žalobkyně závěrem uvedla, že v daňovém řízení se staví skutečný obsah právního úkonu nad případně odlišný stav formálně právní. Podle názoru žalobkyně byl skutečným obsahem právního úkonu prodej bytu č. 6, neboť nabyvatel spoluvlastnického podílu získal k užívání pouze tento byt.

Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. K námitce nicotnosti napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že nebyla uplatněna v odvolání, proto se k ní původní žalovaný v odůvodnění nevyjádřil. Napadené rozhodnutí vydalo Finanční ředitelství v Ústí nad Labem, které bylo označeno v souladu s tehdy platným zákonem č. 531/1990 Sb., o územních finančních orgánech, ve znění účinném do 31. 12. 2012 (dále jen „zákon o územních finančních orgánech“). Žalovaný dále poukázal na důvody nicotnosti uvedené v § 105 odst. 2 daňového řádu a uzavřel, že rozhodnutí nevykazuje vadu, která by mohla způsobit jeho nicotnost. K ostatním námitkám žalovaný odkázal na podrobné odůvodnění napadeného rozhodnutí.

O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť žalobkyně s tímto postupem výslovně souhlasila a žalovaný nesdělil soudu do dvou týdnů od doručení

výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoliv byl ve výzvě výslovně poučen, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.

Napadené rozhodnutí původního žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, včetně prekluze daňové povinnosti, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Nepřisvědčil však všem žalobním námitkám.

Nejprve se soud zabýval tvrzenou nicotností napadeného rozhodnutí, kterou žalobkyně spatřovala v tom, že původní žalovaný je ve svém rozhodnutí nesprávně označen a napadené rozhodnutí vydal neexistující subjekt. Soud připomíná, že napadené rozhodnutí vydalo Finanční ředitelství v Ústí nad Labem, které bylo zřízeno zákonem o územních finančních orgánech jako správní úřad vykonávající svou působnost ve vymezených územních obvodech (srov. § 1 odst. 2, § 8 a přílohu č. 3 zmíněného zákona). Finanční ředitelství v Ústí nad Labem ke dni vydání napadeného rozhodnutí existovalo a bylo nadáno kompetencí rozhodovat o odvolání proti rozhodnutím finančních úřadů včetně Finančního úřadu v Lounech [srov. § 9 písm. c) zákona o územních finančních orgánech]. Soud shledal, že napadené rozhodnutí obsahuje zcela správné označení územního finančního orgánu, který je vydal. Soud nezjistil ani jiný důvod nicotnosti napadeného rozhodnutí. Tato námitka proto není důvodná.

Jádrem sporu mezi účastníky řízení byla právní otázka, zda příjem z prodeje spoluvlastnického podílu na domě č. p. 900, v němž žalobkyně užívala byt č. 6 od roku 2003 do okamžiku prodeje v roce 2008, měl být osvobozen od daně z příjmů podle § 4 odst. 1 písm. a) věty první zákona o daních z příjmů. Podle tohoto ustanovení platí, že „[o]d daně jsou osvobozeny příjmy z prodeje rodinného domu, bytu, včetně podílu na společných částech domu nebo spoluvlastnického podílu, včetně souvisejícího pozemku, pokud v něm prodávající měl bydliště nejméně po dobu 2 let bezprostředně před prodejem.“

V souvislosti s výkladem citovaného ustanovení soud připomíná, že z judikatury Ústavního soudu i Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 4. 2011, č. j. 2 Afs 20/2011 - 77, publ. pod č. 2372/2011 Sb. NSS, nebo rozsudek ze dne 22. 5. 2014, č. j. 2 Afs 4/2014 - 84, oba dostupné na www.nssoud.cz) dlouhodobě plyne preference výkladu práva s ohledem na jeho smysl a účel; naopak výklad ryze gramatický či textualistický je upozadován. Rovněž v teorii práva se prosadilo přesvědčení o tom, že doslovné znění zákonného ustanovení ještě nemusí přesně odpovídat způsobu, jakým má být vykládáno. Při výkladu a použití práva je totiž nutno brát v potaz rovněž

samotnou funkci práva ve společnosti. Společnost legitimně očekává, že právo bude spravedlivé, efektivní a nastolující stav jistoty. Nepatřičné je naopak právo vykládat izolovaně, mimo celkový kontext řešených problémů a formalisticky. V oblasti daňového práva je třeba navíc zohlednit, že se zde jedná o jednoznačně vrchnostenský vztah mezi státní mocí a daňovým subjektem. Stejná státní moc přitom stanoví i obecná pravidla daňového práva, obsažená v zákonech.

Za situace, kdy relevantní zákonná úprava umožňuje vícero argumentačně podložených výkladů směřujících k odlišným výsledkům, je proto zcela namístě přednostně používat ten způsob výkladu, který co nejvíce respektuje zásadu *in dubio mitius*, resp. *in dubio pro libertate*. Jak k tomu uvedl Ústavní soud, „[n]elze připustit, aby se vlivem interpretace zákona stalo předmětem zdanění něco, co zákon za předmět daně s žádoucí mírou určitosti nepředpokládá“ (srov. nález ze dne 2. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1611/07, publ. pod č. 211/2008 Sb. ÚS, www.usoud.cz). Podle nálezu Ústavního soudu ze dne 13. 9. 2007, sp. zn. I. ÚS 643/06, publ. pod č. 142/2007 Sb. ÚS, www.usoud.cz, přitom platí, že „[j]e-li k dispozici více výkladů veřejnoprávní normy, je třeba volit ten, který vůbec, resp. co nejméně, zasahuje do toho kterého základního práva či svobody. Tento princip *in dubio pro libertate* plyne přímo z ústavního pořádku ... Jde o strukturální princip liberálně demokratického státu, vyjadřující prioritu jednotlivce a jeho svobody před státem“.

Soud zdůrazňuje, že ustanovení § 4 odst. 1 písm. a) zákona o daních z příjmů upravuje tzv. časový test, k jehož hlavnímu smyslu se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 15. 4. 2011, č. j. 2 Afs 20/2011 - 77, publ. pod č. 2372/2011 Sb. NSS, www.nssoud.cz. Vyslovil, že účelem časového testu je „... *podrobit zdanění jen takové případy prodeje nemovitostí, u nichž lze předpokládat, že k nim došlo zejména z důvodů spekulativních (což není myšleno pejorativně). Ostatní případy, pro něž tato domněnka nesvědčí, zdanění nepodléhají. Proto také logicky platí, že u příjmů z prodeje vlastní nemovitosti je výdajem cena, za kterou poplatník věc prokazatelně nabyt (§ 10 odst. 5 zákona o daních z příjmů). Jinak řečeno, zdaňuje se samozřejmě nikoliv celá prodejní cena, nýbrž pouze skutečný příjem, plynoucí z rozdílu mezi kupní a prodejní cenou*“.

Žalobkyni lze přisvědčit, že výše citované ustanovení § 4 odst. 1 písm. a) zákona o daních z příjmů užívá pojem *byt*, aniž by jej jakkoliv definovalo. Definici tohoto pojmu neobsahuje ani žádné jiné ustanovení téhož zákona. Některá ustanovení zákona o daních z příjmů přitom v souvislosti s pojmem *byt* uvádějí odkaz na zákon č. 72/1994 Sb., kterým se upravují některé spoluvlastnické vztahy k budovám a některé vlastnické vztahy k bytům a nebytovým prostorům a doplňují některé zákony (zákon o vlastnictví bytů), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o vlastnictví bytů“). Tento zákon v § 2 kromě pojmu *byt* definuje i pojem *jednotka* jakožto „*byt nebo nebytový prostor nebo rozestavěný byt nebo rozestavěný nebytový prostor jako vymezená část domu podle tohoto zákona*“. Ustanovení § 4 odst. 1 písm. a) zákona o daních z příjmů však odkaz na zákon o vlastnictví bytů neobsahuje, a proto pojem *byt* v tomto ustanovení uvedený podle názoru soudu nelze automaticky zaměňovat za pojem *jednotka* (bytová jednotka), byť se nepochybně jedná o jeden z možných výkladů daného ustanovení. Konstrukci předmětného ustanovení přitom odpovídá i výklad předestřený v žalobě, podle kterého je bytem místnost nebo soubor místností, které jsou určeny k bydlení. S tím koresponduje i názor Nejvyššího správního soudu vyslovený v rozsudku ze dne 26. 9. 2008, č. j. 7 Afs 85/2008 - 77, publ. pod č. 2619/2012 Sb. NSS,

www.nssoud.cz, podle kterého v situaci, kdy zákon [v uvedené věci šlo o zákon č. 357/1992 Sb., o dani dědické, dani darovací a dani z převodu nemovitostí] nedefinuje pojem byt, je nezbytné vyjít z definice obsažené v zákoně o vlastnictví bytů, podle níž bytem je místnost nebo soubor místností, které jsou podle stavebního úřadu určeny k bydlení. K podobným závěrům dospěl také Nejvyšší soud v rozsudcích, které žalobkyně zmínila v žalobě, nicméně argumentace Nejvyššího soudu se týkala výpovědi z nájmu bytu, tudíž nebyla zcela přílehlavá pro tuto věc.

S ohledem na tyto skutečnosti má soud za to, že ustanovení § 4 odst. 1 písm. a) zákona o daních z příjmů lze vyložit i tak, že pod slovním spojením „prodej bytu“ může být rozuměn nejen prodej bytové jednotky zapsané v katastru nemovitostí, jak dovodil správce daně a původní žalovaný, nýbrž také prodej spoluvlastnického podílu na domě, ve kterém nebyly vymezeny jednotky podle zákona o vlastnictví bytů, pokud je s tímto spoluvlastnickým podílem spojeno právo výlučně užívat právě jeden konkrétně určený byt. Nastává tak konkurence dvou možných výkladů, z nichž musí být upřednostněn ten, který je pro žalobkyni coby daňového poplatníka výhodnější.

V projednávané věci přešlo na žalobkyni nájemní právo na byt č. 6 v domě č. p. „X“ v roce 2003, jak vyplývá ze sdělení Městského úřadu v Lounech ze dne 18. 11. 2003, zn. MH/3797/2002/K, založeného ve správním spisu. Kupní smlouvou ze dne 14. 8. 2006 odkoupili jednotliví nájemníci od města Louny celý dům č. p. „X“ do podílového spoluvlastnictví. Žalobkyně tak nabyla do společného jmění se svým manželem spoluvlastnický podíl o velikosti 389/4072 na předmětném domě. Současně byla dne 14. 8. 2006 mezi spoluvlastníky uzavřena smlouva o společném užívání domu a pozemku, podle které byla žalobkyně se svým manželem oprávněna užívat byt č. 6 a dále společně s dalšími spoluvlastníky společné prostory domu a přílehlý pozemek. Takto specifikovaný spoluvlastnický podíl žalobkyně se svým manželem kupní smlouvou ze dne 6. 2. 2008 prodala panu M. D.; v kupní smlouvě je výslovně uvedeno, že s převádným spoluvlastnickým podílem je spojeno výhradní právo užívat byt č. 6 nacházející se ve zvýšeném přízemí domu č. p. „X“. Z těchto skutečností je zjevné, že žalobkyně předmětný byt několik let užívala, což správní orgány nikterak nezpochybňovaly, tudíž vlastní prodej spoluvlastnického podílu na domě č. p. „X“ nebyl veden spekulativními úmysly.

Prodej spoluvlastnického podílu na domě č. p. „X“, se kterým je spjato výhradní právo užívat byt č. 6 v tomto domě, podle názoru soudu plně odpovídá požadavkům ustanovení § 4 odst. 1 písm. a) zákona o daních z příjmů, neboť pojem byt uvedený v tomto ustanovení nelze s přihlédnutím ke shora popsánému principu *in dubio mitius* omezovat jen na jednotku zapsanou v katastru nemovitostí. Nic takového totiž z předmětného ustanovení, ani z jiného ustanovení zákona o daních z příjmů nevyplývá. Prodej spoluvlastnického podílu na domě, se kterým je spjato výhradní právo užívat určitý konkrétní byt v tomto domě, představuje prodej bytu v širším slova smyslu. V případě žalobkyně nebyl tento prodej veden spekulativními úmysly, neboť žalobkyně měla v předmětném bytě bezprostředně před prodejem bydliště po dobu významně přesahující zákonem požadované dva roky, a proto není důvod, aby tento prodej podléhal zdanění. Soud tudíž dospěl k závěru, že příjem žalobkyně z prodeje spoluvlastnického podílu na domě č. p. „X“ a na souvisejícím pozemku je osvobozen od daně z příjmů podle § 4 odst. 1 písm. a) zákona o daních z příjmů.

Se žalobkyní lze souhlasit rovněž v tom, že striktní trvání na názoru, že osvobození příjmů z prodeje bytů od daně z příjmů podle § 4 odst. 1 písm. a) zákona o daních z příjmů se vztahuje pouze na příjmy z prodeje jednotek zapsaných v katastru nemovitostí, znamená diskriminaci jedné formy vlastnictví a vnucování formy jiné, včetně tlaku na změny vlastnických vztahů k nemovitostem pouze z daňových důvodů, ačkoliv skutečný předmět právních vztahů zůstává stejný – byt č. 6 v domě č. p. „X“. Všem těmto negativním vlivům lze předejít shora předestřeným výkladem předmětného ustanovení, který odpovídá principu *in dubio mitius* a koresponduje rovněž s požadavkem ustanovení § 8 odst. 3 daňového řádu, podle něhož správce daně vychází ze skutečného obsahu právního úkonu. Skutečným obsahem smlouvy ze dne 6. 2. 2008, jíž žalobkyně se svým manželem prodala spoluvlastnický podíl na domě č. p. „X“ včetně souvisejícího pozemku, nepochybně byl prodej bytu, k jehož výhradnímu užívání získal kupující právo. Nad rámec potřebného odůvodnění soud dodává, že v současnosti jsou již v domě č. p. „X“ vymezeny jednotky, přičemž jednotku č. „X“ vlastní právní nástupkyně kupujícího M. D.

S ohledem na uvedené skutečnosti soud uzavírá, že rozhodnutí původního žalovaného, jímž byl potvrzen platební výměr na daň z příjmů fyzických osob za rok 2008, který nezohlednil osvobození příjmu žalobkyně z prodeje spoluvlastnického podílu na domě č. p. 900 od daně z příjmů fyzických osob, vychází z nesprávného právního posouzení věci, a tudíž je nezákonné. Soud proto shledal žalobu důvodnou a napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s. pro nezákonnost zrušil. Zároveň soud podle § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl o vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení, v němž je ve smyslu ustanovení § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán výše uvedenými závěry soudu.

Jelikož žalobkyně měla ve věci plný úspěch, soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil žalovanému zaplatit jí do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení o žalobě v celkové výši 7.800 Kč. Náhrada se skládá ze zaplaceného soudního poplatku 3.000 Kč, z částky 4.200 Kč za dva úkony právní služby zástupkyně žalobkyně po 2.100 Kč podle § 7 a § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění účinném do 31. 12. 2012 [převzetí a příprava zastoupení podle § 11 odst. 1 písm. a) a podání žaloby podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], a z částky 600 Kč jako náhrady hotových výdajů advokátky [dva režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu ve znění účinném od 1. 9. 2006]. Vzhledem k tomu, že zástupkyně žalobkyně navzdory výslovné výzvě soudu obsažené v přípisu ze dne 1. 3. 2013, č. j. 15 Af 419/2012 - 38, nedoložila, že je plátcem daně z přidané hodnoty, soud uložil žalovanému nahradit žalobkyni náklady řízení bez 21% DPH. K návrhu na přiznání odměny podle vyhlášky č. 484/2000 Sb. soud podotýká, že tato vyhláška se v době své platnosti a účinnosti vztahovala pouze na občanská soudní řízení (srov. § 1 odst. 1 předmětné vyhlášky), nikoliv na soudní řízení ve správním soudnictví, soud proto stanovil odměnu advokátky podle advokátního tarifu. Náhradu nákladů souvisejících s návrhem na přiznání odkladného účinku, včetně zaplaceného soudního poplatku ve výši 1.000 Kč, soud žalobkyni nepřiznal, neboť žalobkyně nebyla s tímto návrhem úspěšná.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 22. dubna 2015

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení
Iva Tovarová